

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Opavská lesní a.s.**, se sídlem Masarykova třída 337/28, Opava, zastoupená Mgr. Markem Urbišem, advokátem se sídlem Partyzánská 1565/18, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 5. 2025, č. j. 25 A 21/2025 - 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla její žaloba odmítnuta jako opožděná.

[2] Žalobkyně u krajského soudu napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025, č. j. MSK 58483/2024, kterým žalovaný částečně změnil a částečně potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Fulnek ze dne 18. 3. 2024, č. j. FUL 1842/2024, o dodatečném povolení

stavby. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni doručeno dne 3. 3. 2025; žalobu podala dne 30. 4. 2025. Krajský soud žalobu posoudil jako opožděnou podle § 306 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), který stanoví, že „[ž]alobu proti rozhodnutí stavebního úřadu, s výjimkou rozhodnutí o přestupku, lze podat do 1 měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno.“ Tato lhůta podle krajského soudu uplynula 3. 4. 2025, tedy před podáním předmětné žaloby.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti nejprve uvádí, že považuje za nesporná data doručení rozhodnutí (3. 3. 2025) a podání žaloby (30. 4. 2025).

[5] Namítá však, že krajský soud nesprávně vyložil přechodná ustanovení stavebního zákona. Předmětné správní řízení bylo zahájeno dne 30. 6. 2021, tedy před účinností stavebního zákona a za účinnosti zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Z této skutečnosti podle stěžovatelky vyplývá, že se v jejím případě musí uplatnit obecná dvouměsíční lhůta k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Naopak, na její věc nelze aplikovat ustanovení § 306 stavebního zákona, které nabylo účinnosti až dne 1. 7. 2024.

[6] Žalovaný ve vyjádření považuje za významné, že rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno již za účinnosti přechodných ustanovení stavebního zákona, a proto se § 306 tohoto zákona v projednávaném případě použije. Svůj názor podporuje odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2025, č. j. 10 As 241/2024 - 42. Z uvedeného důvodu navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s., „[ž]alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“ Takovou jinou lhůtou je právě lhůta jednoho měsíce od oznámení rozhodnutí žalobci ve smyslu § 306 stavebního zákona; dané ustanovení je účinné od 1. 7. 2024 (srov. § 334a odst. 3 daného zákona). V nyní projednávaném případě došlo k oznámení rozhodnutí nesporně až po tomto datu.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud podotýká, že se obdobné případy objevují jak v jeho rozhodovací praxi, tak i v rozhodnutích Ústavního soudu. Judikatura obou soudů dospívá ke stejnému závěru: Pokud je žalobou napadané rozhodnutí doručeno za účinnosti přechodných ustanovení nového stavebního zákona, uplatní se lhůta podle § 306 tohoto zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2025, č. j. 10 As 241/2024 - 42, odst. [11]; ze dne 22. 4. 2025, č. j. 1 As 297/2024 - 46, odst. [9] až [11]; ze dne 29. 4. 2025, č. j. 21 As 13/2025 - 32, odst. [13] až [15], nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. II. ÚS 901/25, odst. 10). Ani v tomto případě není důvod se od dané judikatury odchýlovat.

[11] Stěžovatelka tvrdí, že krajský soud byl v jejím případě povinen aplikovat starou právní úpravu, protože podle ní bylo vedeno správní řízení, jehož výsledek napadá. Kasační soud však upozorňuje, že stěžovatelka na podporu tohoto názoru neuvádí jakoukoli relevantní právní argumentaci. Stavební zákon neobsahuje žádné ustanovení, ze kterého by bylo možné takový závěr dovodit. Naopak, z ustanovení § 331 stavebního zákona vyplývá, že „[s]oudní řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů.“ *A contrario* se tak nová právní úprava (a v ní obsažená zkrácená lhůta) použije na soudní řízení zahájená po nabytí účinnosti stavebního zákona (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2025, č. j. 10 As 241/2024 - 42, odst. [10]).

[12] Nejvyšší správní soud doplňuje, že potvrdil použití lhůty podle § 306 stavebního zákona i v případě, kdy rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti staré právní úpravy, ale bylo doručeno až za účinnosti nové (srov. jeho rozsudek ze dne 22. 1. 2025, č. j. 10 As 241/2024 - 42, odst. [12]). S tímto názorem se ztotožnil také Ústavní soud (srov. jeho usnesení ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. II. ÚS 901/25, odst. [10]). *A minori ad maius* se proto musí kratší lhůta aplikovat i v případě stěžovatelky, kdy bylo rozhodnutí za účinnosti nové právní úpravy jak doručeno, tak i vydáno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2025, č. j. 1 As 297/2024 - 46, odst. [13]). Jediná uplatněná kasační námitka proto s ohledem na výše uvedené závěry judikatury není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[14] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. února 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu